

PSÍ PRŮŠVIHÁŘI

Uštěkaný jezevčík

Tui T. Sutherlandová

FRAGMENT

Psí průšviháři

Uštěkaný jezevčík

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.fragment.cz
www.albatrosmedia.cz

FRAGMENT

Tui T. Sutherlandová
Psí průšviháři – Uštěkaný jezevčík – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2020

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA**

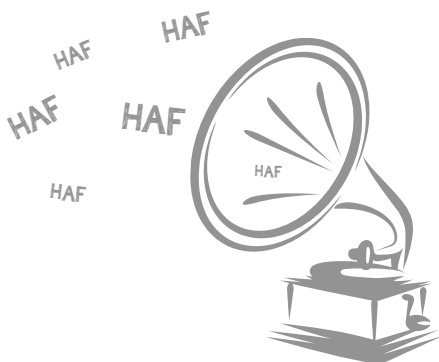
PSÍ PRŮŠVIHÁŘI uštěkaný jezevčík

Napsala Tui T. Sutherlandová

FRAGMENT

Pro Charlieho a Sama 😊

Kapitola 1

Mého staršího bratra má rád jen jeho pes.

Teda, moje máma vám bude tvrdit, že ho ráda má, a když mého mladšího bráchu na okamžik donutíte zvednout hlavu od jeho dinosaurů, řekne, že je David v pohodě, ale já jim nevěřím.

David je stejný jako jeho pes Borek. Oba mají krátké černé vlasy (Borek samozřejmě srst). Oba vrčí na každého, kdo se k nim přiblíží. Oba s oblibou zavírají dveře a celou dobu zůstávají u Davida v pokoji. Oba jsou trochu oplácení, protože radši leží na posteli a sledují telku, než by dělali něco jiného. Dokonce jsou oba pihovatí, i když David má pihy normální, kdežto u Borka jsou to jen hnědé flíčky na černém protáhlém obličejí.

Dává to smysl, že se mají tak rádi. Rozhodně nemají rádi nikoho jiného! David mě a Aidana pořád provokuje a neustále se dohaduje s mámou. Nesmíme k němu do pokoje, nesmíme se bavit s jeho kámoši, a dokonce si ani nesmíme hrát s jeho psem. Ne že bychom chtěli – Borek by nás pravděpodobně vyhnal se zuřivým štěkáním z pokoje, kdybychom se k němu přiblížili.

Borek je velký, mrzutý vořech s plandavými černými ušima a hnědým podbříškem. Jako štěně byl mnohem roztomilejší. Ve skutečnosti si to nepamatuju, protože mi byly teprve čtyři, ale viděl jsem fotky z Vánoc, kdy táta dal Borka Davidovi. Davidovi bylo sedm. (I on byl tenkrát mnohem roztomilejší.)

Byly to poslední Vánoce předtím, než táta umřel. Věděl, že je nemocný, a máma taky, ale neřekli nám to, dokud nemusel o pár měsíců později do nemocnice. Asi už měl tu nemoc nějakou dobu a oni přesně nevěděli, jak dlouho tu bude, a tak nechtěli, abychom se kvůli tomu trápili. Ale všichni jsme se s ním museli rozloučit – z toho máme taky fotky, jak každý z nás sedí na nemocniční posteli vedle táty a on se usmívá, jako by měl právě tohohle syna nejradši.

Škoda, že si ho líp nepamatuju. Vzpomínám si na drsné tváře, když se neoholil, na jeho hluboký smích a jeho hlas, když mi pořád dokola četl *Tam, kde žijí divočiny*, protože jsem měl tu knížku moc rád.

Kromě toho jen vím, že miloval psy, protože se na fotkách s Borkem a Davidem často směje. Chtěl jsem, aby mi toho o něm máma řekla víc, ale ona je pak vždycky strašně smutná. Můj kamarád Midori se mě jednou zeptal, jestli moje máma chodí někdy na rande, ale nechodí – kvůli práci a nám na to nemá čas a podle mě se jí pořád stýská po tátovi. Možná bych se mohl zeptat Davida, co si pamatuje, kdyby nebyl pořád tak nepříjemný.

Vím, že Aidan mi v tom nepomůže, protože si pamatuje ještě méně než já. Ty Vánoce, když jsme dostali Borka, byly i jeho první Vánoce s námi. Na všech fotkách se usmívá – Aidanova první punčocha, Aidanův první sněhulák, Aidanovo první cukroví. Vypadá, jako by mu všechno na světě dělalo radost. Je naprosto jasné, proč ho naši adoptovali. Když byli v Kambodži, původně si chtěli osvojit holčičku, ale jakmile Aidana uviděli, nedokázali mu odolat. Je prostě zlatíčko.

Je takový i teď, o šest let později. Právý opak Davida – samý úsměv, objetí a chichotání. Když nám máma před dvěma lety přinesla mainské mývalí kotě, mělo patřit celé rodině, ale stejně jako všichni ostatní se zamilovalo do Aidana, takže teď je nejvíc jeho. Dokonce mu mohl vybrat jméno, což podle mě nebyl nejlepší nápad, protože teď máme voříška Borka a kocoura Korka. Všem mým kamarádům to připadá šíleně vtipné. Protože Aidan je prostě *děsně* roztomilý.

A pak jsem tu já. Prostřední dítě. Nejsem protivný a chytrý jako David, ani hezký a roztomilý jako Aidan. Jsem prostě Charlie.

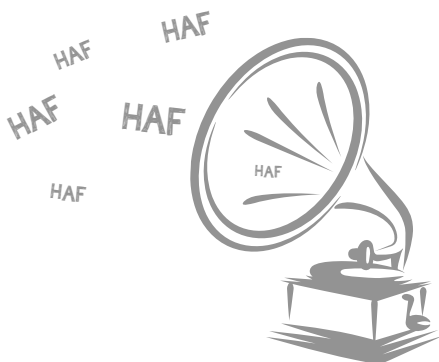
Když přijdeme ze školy domů, stane se tohle: Borek se rozběhne, skočí na Davida a zběsile přitom vrtí ocasem, jako by si do té doby myslel, že se David už nikdy nevrátí. Korek přicupitá pomaleji, otírá se Aidanovi kolem nohou a přede tak hlasitě, že to slyší všichni sousedi.

Mě nikdo přivítat nepřijde.

Proto jsem letos řekl mámě, že ke svým desátým narozeninám chci místo oslavy psa. Psa, který bude jen můj – kterého bych mohl držet dál od Davida, stejně jako on od nás drží Borka. Chtěl jsem psa, který by mě měl rád stejně, jako má Korek rád Aidana. Chtěl jsem psa, který by byl jen můj a nikoho jiného.

Víte, co se říká: Dej si pozor na to, co si přeješ...

Kapitola 2

Moje narozeniny nezačaly dobře. Možná to mělo být varování.

Nejdřív mě probudilo prudké rozražení dveří.

„Hele, kámo,“ řekl David. „Máma ti vzkazuje, že máš vstát, abys nezmeškal narozeninovou snídani.“

„Haf,“ přitakal Borek, strčil čenich do dveří a zamračil se na mě.

„Ne že by mi na tom záleželo,“ dodal David. „Aspoň zbyde víc pro mě, ha ha. Takže klidně zůstaň v posteli, jestli chceš. Mně je to fuk.“ Otočil se a s Borkem v patách odpochodoval dolů do kuchyně.

Posadil jsem se, promnul si oči a podíval se na Aidanovu stranu pokoje. Samozřejmě už byl pryč. Vstává se slepicemi,

sedí před máminým pokojem, a než se probudí, čte si jednu ze svých knížek o dinosaurech. Podle mámy to dělá proto, aby ji mohl hned po ránu obejmout. Podle mě proto, že bez ní nechce strávit ani jedinou minutu.

Bylo teprve devět, takže mi připadalo trochu zvláštní, že David už je taky vzhůru. O víkendech spí většinou strašně dlouho – přinejmenším zůstává skoro celé dopoledne ve svém pokoji a přijde dolů až na oběd. Tentokrát ho z postele zřejmě vylákala vůně něčeho lepšího než tradičních cereálií, jako když se zlý starý medvěd vypoťácí hladový a rozmrzelý z brlohu.

Hledal jsem v pokoji svoje oblíbené tričko, ale nemohl ho najít. Byl jsem si jistý, že jsem si ho včera připravil na židli, abych si ho mohl dneska vzít. Jenže prostě zmizelo. Nakonec jsem si natáhl džíny a oranžovo-bílé triko s dlouhými rukávy, učesal si nazrzlé vlasy a seběhl dolů.

Aidan prostíral stůl v kuchyni a máma se otáčela u sporáku. Když jsem vešel dovnitř, brácha se na mě podíval a věnoval mi jeden ze svých andělských úsměvů.

„Všechno nejlepší k narozeninám, Charlie!“ vykřikl.

Vytřeštil jsem oči. „Aidane!“ vyhrkl jsem. „Máš na sobě *moje* tričko!“

Se zmateným výrazem se na sebe podíval. Ovšem nemohl být tak zmatený – nejenže mu bylo velké, navíc mělo na prsou velký zelený nápis CHARLIE. Věřili byste tomu?

„Jé,“ užasl nevinně. „To je legrace!“ Mohl se potrhát smíchy.

„Hned mi ho vrat!“ nařídil jsem mu. „Chtěl jsem si ho dneska vzít!“

„No, taky ti přeju dobré ráno, krásný princí,“ pronesla máma, došla ke mně a dala mi pusu do vlasů.

„Řekni Aidanovi, ať mi vrátí to tričko,“ požádal jsem ji.

„Můžu si ho dneska půjčit?“ zeptal se Aidan. „Prosím? Na počest tvých narozenin?“

Podíval jsem se na mámu a ta si povzdychla. „Poprosil tě,“ podotkla. „Nemohli bychom začít dnešní den bez hádky?“

„V pohodě,“ ustoupil jsem, i když to v pohodě nebylo, protože jsem celý týden čekal, až si ho budu moct obléknout na své narozeniny, a teď bude muset jít do pračky a já si ho budu moct vzít, teprve až ho máma vypere. Aidan se ke mně rozběhl a objal mě, což máma kvitovala úsměvem.

„Jsi moc hodný bratr,“ pochválila mě. „Nemůžu uvěřit, že je ti už deset. Jak se to stalo?“ Vrátila se ke sporáku a uvázala si sluníčkově žlutou zástěru.

„Mně bude brzo osm!“ oznámil Aidan. „Za čtrnáct dní!“

„Máš pravdu!“ pronesla máma s dalším úsměvem. „Doufám, že už jsi začal přemýšlet nad tím, co by sis přál.“

„Cokoliv mi budeš chtít dát,“ odpověděl Aidan mile. „A nějaké knížky o dinosaurech,“ dodal rychle. Aidan se

už rozhodl, že až vyroste, bude paleontologem. Tvrdí, že objeví nový druh dinosaura a pojmenuje ho po tom z nás, koho bude mít ten den nejradši, nebo možná po všech... *Mamocharliesaur davidrex*.

Podle mě je paleontolog nudné povolání. Představuju si, že se člověk hrabe celý den v hlíně a čistí staré kameny, aby zjistil, jestli se nejedná o kosti. Dinosauři jsou super, ale paleontologie? Otrava.

Já chci být astronaut. Nezní to mnohem zábavněji? Budu létat v raketách do vesmíru, pozorovat z obrovské dálky Zemi a jako první se podívám na Mars. Aspoň to mám v plánu. Máma si myslí, že je to skvělý nápad. Prý bych měl přidat v přírodních vědách a matice, abych se jednou dostal do školy pro astronauty. Dokonce řekla, že mě jednou v létě možná pustí na vesmírný tábor, když si udržím dobré známky.

Protože ještě nemůžu zahájit kosmický výcvik, kreslím zatím obrázky vesmírných lodí, raket, planet a podobných věcí. Letos jsme s mámou obalili moje učebnice do hnědého papíru, takže na ně můžu kreslit, jak chci, a všechny jsou už samá raketa. Taký mám v každém rohu svých sešitů maličké astronauty a měsíce.

Moje učitelka kreslení paní Blyová se mě snažila přesvědčit, abych kreslil i jiné věci než vesmírné lodě a mimozemšťany, ale já na to: „Proč by někdo kreslil mísu

s ovocem, když místo ní může nakreslit *raketu*?“ No, nemám pravdu?

Na stole ležel otevřený můj skicák, což znamenalo, že se do něj Aidan nejspíš díval. Na kroužek kreslení, do kterého chodím, je ještě pořád moc malý, ale vím, že se tam chce příští rok přihlásit, takže já tam chodit přestanu. Stačí mi, že ho vidím doma; fakt nestojím o to, abych se svým mladším bráchou trávil ještě *víc* času.

Zavřel jsem skicák a zastrčil si ho do batohu u dveří, kde určitě byl i předtím. Aidan, pro případ, že to nechápete, má dost nejasnou představu o tom, co znamená „soukromí“. Pořád se mi hrabe ve věcech, ale co s tím mám dělat? Máme společný pokoj, takže mu v tom můžu jen těžko zabránit.

David vpadl do kuchyně a kecnul si na židli u stolu. Jako vždycky měl na sobě černé tričko a vybledlé tmavomodré džíny. „Ať to mám co nejdřív za sebou,“ zamumlal. Podle mě na něj nahoře v pokoji čekaly nějaké šíleně důležité videohry, nebo tak něco. Borek se vplížil pod židli a s hlasitým povzdechem se svalil na zem.

„Na, odnes to na stůl,“ řekla máma a podala Aidanovi talíř. Byla na něm hora toustů.

„Francouzské tousty?“ podivil jsem se. „A co lívance?“

Mámu to očividně vyvedlo z míry. „Myslela jsem, že chceš francouzské tousty,“ vyhrkla.